

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: MAN HAR SAGN OM BORGTAPETER (2)

Citation: Aarestrup, Emil: "MAN HAR SAGN OM BORGTAPETER (2)", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s. 122. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare04val-shoot-workid64926.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

MAN HAR SAGN OM BORGTAPETER II

*

I

Man har Sagn om Borgtapeter,
Hundredaarige, paa hvilke
De afblegede Figurer,
Syete Sting i Sting af Silke,

II

Faae et sælsomt Liv om Natten
Stige ned, og - som det gamle
Herskab fordumstider - sig i
Maanskinscabinettet samle.

III

I de bløde Lænestole
Damerne, med Atlasslæbet,
Blændende sig atter kaste -
Munden smiler, rosenlæbet.

IV

Og en Riddersmand - om Dagen
Neppe kjendelig for Synet -
Læner sig paa Stoleryggen,
Stærk, sortskjæget, dunkelbrynet.

V

Gjennem Buevindvet glimre
De forgyldte Instrumenter -
123 Hvide Skyggehænder jage
Over støvede Tangenter.

VI

Klang fra de forsvundne Tider!
O vidunderligt at høre!
Gammeldags Galanterier
Hvidskes i et yndigt Øre.

VII

Næsten kunde man misunde
Dette Skyggeliv, hvis ikke -
See! hun blegner bag sin Vifte,
Angst for Morgenrødens Blikke.

VIII

Selv den tapre Ridder gyser,
Smutter, som den hele Vrimmel,
Ind i Muren, i Tapetet -
Dagen seer kun Støv og Skimmel.

IX

Saadan smutter bort fra Dagens
Færdsel ogsaa Sjælens Mærker,
De forsvundne Sympathiers
Efterladte Billedværker.

X

Glemsel, som et Møl, dem gnaver,
Tiden slukker deres Farve -
124 Kun Erindringsnatten bringer
Flygtigt Liv i deres Larve.

XI

O, men skønne, elskelige,
Spøgelserne kan fremtræde,
Og i mangel Dæmringstime
Lever op den gamle Glæde.

XII

Fra Tapetet stige Mindets
Falmede Figurer, - lægge
Sig paa den bekjendte Sopha
Og gemytligt Benet strække.

XIII

Fruen, med ætherisk Hvidhed,
Bringer Lampen. - Marianes
Øine funkler med et Mørke,
Hvori Sjælens Flamme anes.

XIV

Talen sig gymnastisk øver,
Springer Buk, som fordums Dage
Ja, paa Bordet fyldes Glasset
Og de gamle Retter smage.

XV

O, man gantes, gjør sig over
Spøgelse og Geister lystig -
Selv ved Hanegalet rækker
Man hinanden Haanden trøstig.

125

XVI

Sukker sit: a rlvederla!
Og, som jeg i Aften, smutter
I Tapetet - - kjære Christian,
Ak, idet jeg Brevet slutter.